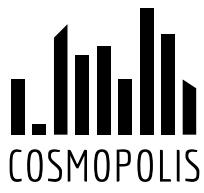

REBELKY Z OXFORDU JAK ZKROTIT SVŮDNÍKA

SPOLEK
VÝJIMEČNÝCH
ŽEN

EVIE DUNMORE

COSMOPOLIS

REBELKY Z OXFORDU JAK ZKROTIT SVŮDNÍKA

EVIE DUNMORE

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © 2020 by Evie Dunmore

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part any form.

This edition published by arrangement with **Berkley**, an imprint
of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover Design and illustration © Farjana Yasmin

Cover background references courtesy of Shutterstock.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Michaela Martinová, 2022

ISBN 978-80-271-3381-9

*Bradovi a Judy,
těm nejbáječnějším lidem,
kteří ve mně vždycky probouzejí to nejlepší.*

KAPITOLA 1

Buckinghamshire, léto 1865

Mladé dámy obvykle nelehávaly na břiše za pohovkou v knihovně a nehrály šachy samy proti sobě. Nenacpávaly si před snídání tváře bonbony. To Lucie moc dobře věděla. Ale byly letní prázdniny a zatím nejnudnější, jaké kdy zažila: Tommy se vrátil z Etonu jako opravdový snob, který už si nechce hrát s děvčaty, sestřenicí Cecily, která zrovna dorazila, se rozbrečela kvůli každé hlouposti a Lucie měla pocit, že je ve svých sotva třinácti letech příliš mladá na to, aby jen poslušně umřela nudou. Její matka by to na druhou stranu nejspíš považovala za vcelku vznešenou smrt. Ale popravdě řečeno, pro hraběnku z Wycliffu bylo lepší téměř cokoli než chovat se jako rozpustilé děcko.

V příjemně ztichlé knihovně se jí v nose usadil pach kůže a prachu. Na šachovnici dopadaly paprsky ranního slunce, takže bílá královna zářila jasně jako maják. Byla v nebezpečí – ten zpropaný jezdec nastražil past a Její Veličenstvo královna si teď mohla vybrat, jestli obětuje samu sebe, aby zachránila krále, nebo ho nechá padnout.

Luciiny prsty se nerozhodně vznášely nad korunou z leštěné slonoviny.

Chodbou se rozlehly rychlé kroky.

Drobné podpatky její matky – ale matka přece nikdy neběhá?

Dveře se rozlétly.

„Jak jsi mohl? Jak jen jsi mohl?“

Lucie ztuhla. Matčin hlas se třásl rozhořčením.

Dveře se znovu zabouchly takovou silou, až se podlaha otřásla.

„Přede všemi, před celým tanečním sálem –“

„Ale no tak, musíš kvůli tomu tak vyvádět?“

Stáhl se jí žaludek. To promluvil její otec. V jeho chladném, znuděném hlase zazněl jízlivý tón.

„Všichni to vědí, zatímco já ležím doma v posteli a nemám o ničem ani tušení!“

„Panebože. Proč se Rochesterova manželka nazývá tvou přítelkyní, je nad moje chápání – jenom tě krmí klepy a podívej se teď na sebe. Chováš se jako blázen. Že já jsem ji včera večer neposlal pryč. Je naprosto nevyzpytatelná. Pozve se sama, a ještě přijede pozdě a neohlášená –“

„Zůstane tady!“ odsekla mamá. „Musí tady zůstat – jediný poctivý člověk v jámě plné hadů.“

Otec se zasmál. „Lady Rochesterová a poctivá? Viděla jsi jejího syna? Takový divný malý zrzek – vsadil bych tisíc liber, že ani nevzešel z Rochesterova sémě –“

„A co ty, Wycliffe? Kolik ty jsi zasel levobočků?“

„Takové poznámky jsou pod tvoji úroveň, drahá choti.“

Dlouhé ticho, které nastalo, Lucii tížilo jako olověná pokrývka.

Srdce jí bušilo tak tvrdě a bolestivě, že to museli slyšet.

Vzlyk, který prořal ticho, ji zasáhl do břicha jako rána pěstí. Matka plakala.

„Zapřísahám tě, Thomasi, co jsem udělala tak špatného, že ti ani nestojím za to, abys zachoval diskrétnost?“

„Diskrétnost? Drahá, ten tvůj jekot je slyšet na míle daleko!“

„Dala jsem ti Tommyho,“ řekla mezi vzlyky. „Málem jsem zemřela při porodu a tobě vůbec nepřijde hloupé se před tou... osobou takhle naparovat – a přede všemi.“

„Bože, dopřej mi trpělivost. Proč jsem připoutaný k tak přecitlivělé ženské?“

„Tolik tě miluji, Thomasi. Proč mě také nemiluješ?“

Netrpělivě zasténal. „Mám tě skutečně moc rád, ženo, ačkoli mi to ta tvoje hysterie právě neusnadňuje.“

„Proč to musí být takhle?“ lkala mamá. „Proč ti nestačím?“

„Protože, moje drahá, jsem muž. Mohla bys mi teď dopřát v mé vlastní knihovně chvilku klidu, prosím?“

Zaváhání, pak zalapání po dechu, které znělo jako kapitulace.

Zdálky k ní dolehlo zadunění, jak se těžké dveře znovu s bouchnutím zavřely. Lucii hučelo v uších. Hrdlo měla ucpané bonbony. Bude muset dýchat ústy, ale to ji uslyší.

Vydrží to. Nenadechne se.

Uslyšela cvaknutí zapalovače. Wycliffe si zapálil cigaretu. Podlaha zavržala a pak se ozvalo zapraskání kůže. Posadil se do křesla.

Plíce ji pálily a prsty měla bílé jako kosti. Proti abstraktnímu vzoru na koberci vypadaly cize, jako drápy.

Dál ležela bez hnutí. Král a královna se jí rozmazali za slzami.

Vydrží to.

Dělalo se jí černo před očima. Měla pocit, že se už nikdy nenadechne.

Zašustil papír. Hrabě se začetl do ranních novin.

* * *

Míli od knihovny, hluboko v chladných zelených lesích wycliffského parku, se Tristan Ballentine, druhý syn hraběte z Rochesteru, právě rozhodl strávit všechny své budoucí letní prázdniny na Wycliffě Hall. Aby mohl uvést tenhle plán do praxe, možná se bude muset přátelit s Tommym, největším snobem v Etonu, ale ty ranní procházky o samotě za to stály. Na rozdíl od jeho rodinného sídla, kde měl každý keř své přesně dané místo a byl pečlivě zastřižen, ve wycliffském parku nechali přírodu, ať si poradí, jak umí. Stromy byly pokroucené, keře se rozrostly, vzduch sladce voněl po lesních květinách. A on si našel nejhodnější místo pro čtení Wordsworthe: kruhovou mýtinu na konci úvozu, uprostřed které se tyčil stojící kámen.

Když monolit obcházel, rosa mu promáčela nohavice. Podezřele připomínal čarovný kámen, kónický a ošlehaný větrem, jak tam stál už věky na stejném místě. Ve dvanácti letech byl samozřejmě příliš starý, než aby ještě věřil na pohádky a podobné věci. To dal otec víc než jasně najevo. I poezie byla na hradě Ashdown zakázaná. Romantické verše odporovaly heslu Ballentinových: *Se silou a udatností*. Ale kdo by ho tady mohl najít? Kdo by ho mohl spatřit? Svůj výtisk Wordsworthe a Coleridgovy *Lyrické balady* už měl připravené.

Svlékl si kabát, rozložil ho na trávu a chtěl si lehnout na břicho. Jemná látka kalhot ho však okamžitě začala škrábat do poraněné kůže na zadku jako kroužková košile, až sykl bolestí. Jeho otec doma s oblibou uděloval lekce pomocí rákosky. A včera se svého úkolu znovu chopil s přehnanou horlivostí. To proto mamá popadla jeho, Tristana, a on zase svoje knížky a na léto se uchýlili k matčině přítelkyni lady Wycliffové.

Snažil se najít pohodlnou pozici, přesouval se sem a tam, až to nakonec vzdal, rozepnul si šle a začal si rozepínat i poklopec těch svých otravných kalhot. Vtom se země zachvěla.

Na okamžik ztuhl.

Rychle sebral kabát a skočil za stojící kámen právě ve chvíli, kdy se do úvozu vřítíl černý kůň. To majestátní zvíře se lesklo potem a od udidla mu odlétala pěna. Na takových hřebcích obvykle jezdili králové a hrdinové. Na mýtině náhle zprudka zastavil, až mu od kopyt odlétly kusy hlíny velké jako talíře.

Překvapeně zalapal po dechu.

Jezdec nebyl král. Ani hrdina. Vlastně to vůbec nebyl muž.

Byla to dívka.

Sice na sobě měla boty a kšandy jako kluk a jela na koni obkročmo, ale nebylo pochyb o tom, že je to holka. Na záda jí spadl třpytivý vodopád ledově blond vlasů, které kolem ní vířily jako hedvábný závoj, když se kůň otočil.

Nemohl by se pohnout, ani kdyby se o to pokusil. Nedokázal odvrátit zrak od její tváře, úplně ho omráčila – byla skutečná? Její obličej byl... dokonalý. Drobný, srdcovitého tvaru, s jemným, elegantně klenutým obočím a umíněnou špičatou bradičkou. *Víla*.

Ale tváře měla zrůžovělé vzteky a rty stisknuté do tenké čárky. Na tom velkém černém zvířeti vypadala připravená vyrazit do bitvy...

Chystala se sklouznout ze sedla, a tak se ještě víc příkrčil za kámen. Měl by se jí ukázat. V ústech mu vyschlo. Co jí řekne? Co mohl člověk říct takovému rozkošnému a zároveň divokému stvoření?

Její boty dopadly s lehkým žuchnutím na zem. Potichu zamumlala pár slov svému hřebci. A pak se rozhostilo ticho.

Natáhl krk. Dívka byla pryč. Tíše se plížil kupředu. Když se vytáhl do dřepu, spatřil ji, jak leží na zádech v trávě, paže doširoka roztažené.

Mohl se přesunout trochu blíž... ještě blíž. Narovnal se a pohlédl dolů.

Měla zavřené oči, řasy na bledých tvářích tmavé a rovné. Lesklé pramínky vlasů se jí rozprostíraly kolem hlavy jako paprsky chladného bílého zimního slunce.

Srdce mu bušilo jako o závod. Z nitra mu vytryskla silná bolest, neklidná naléhavost, až jakási hrůza – tohle byla vzácná, výjimečná příležitost a on byl žalostně nepřipraven se jí chopit. Nevěděl, že dívky jako ona existují i mimo svět pohádek a princezen ze severských ság, které potají četl...

Ticho proťalo hněvivé odfrknutí. Hřebec se k němu blížil, uši stažené, zuby vyceněné.

„Zatraceně,“ ujelo Tristanovi.

Dívka prudce otevřela oči. Zírali jeden na druhého, ona vleže na zádech, on se tyčil nad ní.

Rychle vyskočila na nohy. „Hej! Co děláš na cizím pozemku!“

Předtím působila drobně, ale když tam teď stáli proti sobě, skoro si hleděli do očí.

Přistihl se, že se na ni tupě zubí. „Já ne –“

Přimhouřila na něj bouřkově šedé oči. „Já vím, kdo jsi. Ty jsi syn lady Rochesterové.“

Sklonil hlavu v pozdravu. Zatím si vedl docela dobře. „Tristan Ballentine, váš služebník.“

„Ty jsi mě špehoval!“

„Ne. Ano. No, trochu,“ připustil, protože to byla pravda.

Byl to ten nejhorší okamžik, kdy si mohl vzpomenout, že má stále nedopnutý poklopec. Reflexivně sáhl na knoflíky a její oči jeho pohyb následovaly.

Zalapala po dechu.

Potom už jen viděl, jak její ruka vystřelila vzhůru, a pak mu levá

tvář vybuchla bolestí. Zavrával, dezorientovaně ucouvl a přitiskl si ruku na tvář. Když ji zase stáhl, napůl očekával, že na ní uvidí rudou šmouhu.

Vzhlédl k její tváři. „Tak tohle jsem si nezasloužil.“

Žhnoucí pohled v jejích očích na okamžik ochladil záblesk nejistoty, možná kající. Potom s novým odhodláním zvedla ruku. „To jsi ještě nic neviděl,“ zavrčela. „Nech mě na pokoji, ty... ty mrňavý zrzoune.“

Tváře mu hořely, ale ne kvůli facce. Věděl, že od svých narozenin povyroste sotva kousek, a ano, obával se, že ho sudičky neobdařily výškou, kterou byli Ballentinové pověstní. Marcus mu říkal skrčku. Zaťal ruku v pěst. Kdyby byla kluk, srazil by ji k zemi. Ale džentlmen nikdy nevztáhl ruku na dívku, i kdyby ho přiměla skučet bolestí. Škoda že tu nebyl Marcus. Ten by věděl, jak se sebejistě vypořádat s tímhle zlomyslným skřítkem. Tristan se zmožil jen na spěšný ústup. Na tváři mu jako oheň stále pulzoval otisk její ruky. *Lyrické balady* ležely zapomenuté ve vlhké trávě.

KAPITOLA 2

Londýn, 1880

Kdyby se narodila jako muž, nic z toho by se nestalo. Nenechali by ji čekat v zatuhlém předpokoji a počítat těžkopádné odtikávání starých kyvadlových hodin. Sekretář by po ní nevrhal podezřívavé pohledy zpoza svého úhledně srovnaného stolu. Vlastně by tady dneska vůbec nebyla – pan Barnes, šéfredaktor a současný vlastník poloviny nakladatelství London Print, by smlouvu podepsal už minulý týden. Místo toho při uzavírání dohody *neustále narážel na problémy*. Přirozeně. Existovaly věci, které žena mohla dělat právě proto, že byla ženou, jako například omdlít kvůli sebemenšímu rozčarování, a existovaly věci, které z téhož důvodu dělat nemohla. Zjevně se prostě běžně nestávalo, že by si žena koupila padesát procent nakladatelství.

Opřela se hlavou o tmavé obložení, a teprve když zaslechla nesouhlasné zapraskání, opožděně si vzpomněla, že má na hlavě klobouk.

Byla tak blízko. Plácli si na to. Barnes se nemohl dočkat, až svoji polovinu prodá a přesídlí do Indie. Jak už bylo v její práci zvykem, byla to jen otázka času.

Trpělivost bohužel nepatřila mezi její ctnosti.

Za přivřenými víčky se jí myšlenky lenivě zatoulaly k nakladatelství London Print. Zvenčí mělo jeho sídlo líbivý, moderní vzhled. Byla to čtyřpatrová budova s elegantním průčelím z šedé žuly, která stála na jedné ze stále dražších londýnských ulic. Příhodné místo pro podnik, jehož dvě nejprodávanější periodika pravidelně každý měsíc oslovovala přes osmdesát tisíc žen z vyšší a střední třídy. Poschodí, kde se nacházela redakce, však bylo stejně nudné a fádňí jako články publikované v jeho novinách a časopisech. Pracovní stoly byly příliš malé, místnosti příliš ponuré a povinný postranní vchod pro jedinou ženu, která tu pracovala – Barnesovu dceru píšíci na stroji –, představovalo schodiště pro služebnictvo pokryté pavučinami. Pokud si to místo vážně nechá, postranní vchod pro ženy bude to první, čeho se zbaví.

Při kovovém zvuku zvonku otevřela oči.

Sekretář vstal. „Račte vstoupit, lady Lucindo.“

Když vešla do kanceláře, pan Barnes k ní chvatně přistoupil, jak už bylo jeho zvykem, vzal si od ní klobouk a tvídové sako a pověsil je na přetížený věšák. Posadila se na židli naproti jeho stolu a on jí nabídl čaj, ale odmítla, protože musela stihnout vlak zpátky do Oxfordu.

Slečna Barnesová po ní od svého psacího stolu vrhala další nenápadné pohledy, což bylo vlastně zbytečné vzhledem k tomu, že už se Lucie s mladou ženou setkala osobně. Pokývla jí a slečna Barnesová rychle sklopila zrak k psacímu stroji. K čertu – byla jen vůdkyní hnutí za volební právo žen, ne válečný zločinec na útěku. I když bylo pravdou, že pro mnoho lidí to představovalo jedno a totéž.

Pan Barnes si ji také ostražitě prohlížel. „Jde o správnou radu,“ prohlásil. „Správná rada se momentálně snaží pochopit, proč bys-

te měla zájem o převzetí časopisů, jako je týdeník *Naše hrabství* nebo *Magazín pro náročné dámy*.“

„Nejedná se o převzetí, ale spoluvlastnictví,“ opravila ho Lucie, „a moje důvody jsou stejné jako vždycky. Tyhle časopisy mají působivě široký dosah, velký okruh čtenářů a zřetelný růstový potenciál. Kromě toho vaše odkoupení práv na řadu básní *Kapsa plná rýmů* ukázalo, že nakladatelství London Print je schopné úspěšně vstoupit na knižní trh, takže zajímá každého, kdo se zabývá vydáváním knih, pane Barnesi.“

Ještě důležitější však bylo, že existovali pouze dva další podílníci, z nichž každý vlastnil pětadvacet procent nakladatelství, oba byli tichými společníky a jeden z nich dlouhodobě pobýval v zahraničí, takže by jejím redakčním rozhodnutím nestálo nic v cestě.

„To je všechno naprostá pravda,“ souhlasil Barnes, „ale správná rada až do naší poslední schůzky netušila, že za tím investičním sdružením stojíte právě vy.“

„Obávám se, že nechápu, jaký to má vliv na naši dohodu.“

Pan Barnes se zatahal za vázanku. Pleš na temeni se mu výmluvně leskla nervózním potem. Lidé na ni pokaždé reagovali stejně – byli z ní nervózní. *To proto, že jsi velmi cílevědomá, vysvětlovala jí Hattie. Kdyby ses víc usmívala, možná by se tě ostatní tak nebáli.*

Zkusmo tedy na pana Barnesese vycenila zuby.

Zatvářil se ještě vyděšeněji.

Pomalů si sundal brýle, složil je a teprve potom se jí konečně podíval do očí. „Mylady, dovolte mi být k vám upřímný.“

„Prosím,“ přitakala s úlevou.

„Jste poměrně aktivní v politice,“ odvážil se pan Barnes.

„Jsem vůdkyní hnutí za volební právo žen.“

„Přesně tak. A jistě si uvědomujete, že tato pozice z vás činí,

ehm, trochu kontroverzní osobnost. Myslím, že přesně tak vás nedávno označili v článku, který vyšel v *Timesech*.“

„Já mám spíš pocit, že v tom článku použili slova jako ‚hanebná sekýrnice‘ a ‚hašteřivá fúrie‘.“

„Zcela správně,“ přisvědčil pan Barnes rozpačitě. „Správná rada přirozeně přemýšlí, proč by měl někdo, kdo si klade za cíl zvrátit současný společenský řád, mít zájem na vlastnictví takových morálně nezávadných časopisů, natožpak řady romantické poezie.“

„To skoro zní, jako by se rada bála, že mám postranní úmysly, pane Barnesi,“ řekla mírně. „Že mi ve skutečnosti nejde o to, nepropást dobrou obchodní příležitost, ale o to, abych prostřednictvím týdeníku *Naše hrabství* započala revoluci mezi váženými ženami.“

„Ha, ha,“ zasmál se Barnes. Bylo jasné, že přesně toho se bojí. „Tímhle způsobem byste přišla o spoustu čtenářek.“

„Přesně tak. Nechme revoluční úsilí časopisu *Občanka*, nemám pravdu?“

Pan Barnes sebou při zmínce radikálního magazínu bojujícího za ženská práva trhl. Rychle se však vzpamatoval. „Při vší úctě, vydávání tiskovin vyžaduje určitou vášeň pro téma, důvěrnou znalost čtenářské obce. *Magazín pro náročné dámy* i týdeník *Naše hrabství* se zaměřují na témata vhodná pro dobře vychované dámy.“

„Což nepředstavuje žádný problém,“ odtušila Lucie, „vzhledem k tomu, že já sama mezi takové dobře vychované dámy patřím.“
Na rozdíl od vás, pane Barnesi.

Muž naproti ní vypadal upřímně zmateně. „Ale tyto časopisy se snaží propagovat zdravé ženské činnosti... módu... vedení domácnosti... útulný domov a šťastný rodinný život.“ Obrátil se do rohu, kde jeho dcera už před hodnou chvílí přestala psát. „Že ano, Beatrix?“

„Ano, otče,“ odpověděla slečna Barnesová okamžitě. Zjevně visela na každém jejich slově.

Lucie naklonila hlavu ke straně. „Slečno Barnesová, čtete *Naše hrabství* a *Magazín pro náročné dámy*?“

„Jistě, madam, každé číslo.“

„A jste vdaná?“

Růžové tváře slečny Barnesové náležitě zrudly. „Ne, mylady.“

„Velmi moudré.“ Otočila se zpátky k panu Barnesovi. „Vzhledem k tomu, že slečna Barnesová je zapálenou čtenářkou obou časopisů, být svobodnou ženou evidentně nevylučuje zájem o *zdravé* ženské činnosti.“

Očividně byl v koncích. „Ale rozdíl je v tom, že moji dceru to zajímá, protože má vyhlídky, že bude všechny tyhle věci mít, a to brzy.“

Aha.

Zatímco Lucie takové vyhlídky neměla. *Domov. Šťastný rodinný život.* Její myšlenky se na okamžik zatoulaly jiným směrem. Zvláštní, protože by neměly. To, co Barnes říkal, byla jediná pravda. Neoplývala půvaby, které muže přitahovaly, jako oblé křivky a něžné oči slečny Barnesové, které slibovaly veškeré domácí pohodlí, jaké si jen muž mohl přát. Ne, Lucie byla politická aktivistka rychle se blížící třicítce. Nejenže zůstala na ocet, ona si kyselá jako ocet připadala, protože v Anglii neexistoval jediný džentlmen, který by se zajímal o to, co mohla nabídnout. Musela však připustit, že toho nebylo mnoho. V jejím přijímacím salonku stál tiskařský lis a její život se točil kolem věci, za niž bojovala, a jedné náročné kočky. Nebyl v něm prostor pro muže lačnického po její pozornosti. Kromě toho bylo její nejvýznamnější kampaní vést válku proti zákonu o majetku vdaných žen, což byl ve skutečnosti důvod, proč právě teď seděla na této židli a jednala s pa-